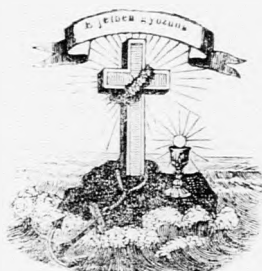

KATHOLIKUS NÉPLAP.

4. szám.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer, Szerdán. Előfizetheti rá Pesten, a jó és olcsó könyvkiadó-társulat ügynökénél: czukorutca 6. szám, földszinten, a szerkesztőségénél. Vidéken a cs. kir. postahivataloknál.

Dicsőség magasságban az Istennek, s a földön békeség a jó akaratu embereknek. Luk. 2. 14.

Pest, januárus 25. 1854.

Előfizetési díj Budapesten kihordással félfévre 1 ft. pp. vidékre postán, borítékban félfévre 1 ft. 20 kr. pp. A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen „a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez” czimezendők (Pesten a központi papnöveldeben.)

Néhány katolikus házi szokás.

Az egyház minden élete, mozdulata a nélkül, hogy az ember azt sokat vizsgálná, a társadalmi életnek is kiképzőjévé vált. Csendesesen megszállta ez az egész házi, polgári és nyilvános életet és szellemével áthatotta. Több évtizedek előtt a külélet mindenben mint egyházi tünt föl. A tisztelt olvasók erre egy példát láthatnak a hajdani kézműves-czéhekben. Az bizonyos, hogy az élet legnagyobb része a házi, a családi körben forog. Milly jelleget kellene tehát a családi házi körnek magán viselni, hogy keresztényinek látszassék? Az egyház a mintakép, amaz pedig a másolat. Ugy volt ez akkor, midőn a keresztény szellem a népeket, és ezekben a családokat áthatotta.

Azért egy keresztény család lakására vezetem olvasóimat; ott lássuk az egyház jellegét, mint alakult az át mintegy önmagától. Egy falusi katolikus lakást akarok fölhozni; nem azért, mintha a városban ilyen nem volna, melly az egyházi jelleget magán viselné; hanem azért, mert ott a régi szokás tovább megtartatik és tiszteltetik, és mivel én is egy ilyenben növekedvén föl, abban inkább vagyok otthonos.

Egy katolikus falusi lakban a sz. egyháznak valódi képmását fogják önké föltalálni. A főtért a házi oltár foglalja el. A keresztre feszített Jézusnak, ennek legáldottabb anyjának és még néhány más szentnek képe képezi ez oltárt. Az oltár-asztal, a házi asztal, mellyről az Isten színe előtt enni szoktak, ki bizonyára fájdalmasan tekintene le azon napra, mellyen evés előtt és után

ima és hála nem mondatott. Az asztal fölött és a főkép előtt egy lámpa függ, melly a Bold. Szűznek, a házi védnökének tiszteletére, legalább szombaton meggyújtatik, és kinek dicsőítésére e napon a többi esti imához még a Máriának minden dicséretét zengő loretói litánia is járul.

Tudnánk-e mi az egyháznak ennél gyönyörködtetőbb képmását képzelni? De átmegegyek az egyház e képmása vonásainak festése alkalomával némelly másra, névszerint az anyák apostolkodására; mint vezetí ő a kis sarjadékat e házi oltár elé, s azon a mennyei Atyát, a B. Szűzet és Krisztus Jézust ismerni tanítja! Nem akarom hamarkodva kimondani, milyé könyv ama régi fekete könyv, melly főleg vasárnap az asztalon fekszik; majd még megismerjük azt, minthogy még ma egy fejezetet fogunk belőle olvasni. Nagymennyiségű életkép van abban följegyezve, s habár a régi korból, mindazáltal kedvesek és vonzóak, minthogy a kegyelet festette azokat. — Csak az ajtóhoz akarom olvasóimat vezetni. Itt van a házi kegyelemforrás, a szentelt vize tartó, és a minden kegyelem főforrása, a feszület. Csak a mi Urunk kegyelme által élünk mi. Tőle jő az akarat és a tett, nélküle nem lehet semmi. A katolikus másként nem tehetett, neki itt is az egyházat kelle utánoznia. Habár nincsenek is a szentségek a háznál, de vannak kegyeszerfélék. A háznak e kegyforrásai nagy szerepet játszanak. Nem akarom itt felhozni, hogy minden munka és minden nap egy alázatos és bizalomteljes „Isten segits”-el kezdetik, és mivel Istennel kezdetett, azért csudálatos erő- és kitartással folytatattatik is, habár hasonlóképp nem fejeztetik is be mindig. Nem akarom fölhozni, mikép a kö-

zós esti imádság után először a házi eselések, azután a gyermekek, tavábbá az atya, és végre az anya — ki előbb nem mehet nyugodni, míg az egész házat rendbe nem szedte — magukat az éjre, mint a halál előképére szentelt vízzel megszokták áldani a keresztet esókolni, és egy „Dicsértessék a Jézus“-sal eltávozni. Azt sem akarom én fölhozni, mint szokta itt az atya és a kereszt- atya az ujjonszülöttnék ambár durva kezekkel, de annál gyöngédebb szívvel a kívánsági keresztiséget kiszolgáltatni, mielőtt őt télen a templomba vinnék.

Minderről semmit sem akarok én szólni. Hanem egy más csoportról akarok én megemlékezni, mielőtt e házi kegyforrásokról szólnék. Az öltözet ünnepies, a mennyire csak lehet. Mindenek előtt egy erényesen és komolyan öltözött szűz tűnik szemünkbe. Ez a gazda lánya. Egy koszorú teszi szebbé különben is díszes hajfürtéit; olvasó és imakönyv szenteli meg kezét, és a kezében levő rozmarin mutatja, hogy hová készül. Jegyeseket látunk a házi kegyelemforrás, a szentelt víztartó előtt állani. Ez valóban a legszebb nap az élet tavaszában, vagy legalább a legünnepélyesebb és legfontosabb. — A természet sem feledkezik meg; tavaszkor minden virágát a napfényre kitárni, hogy jegyese előtt bájolóvá legyen; s így látá János is, a szűz tanítvány, a mennyei Jerusalemet az égből leszállani, fölékesítve mint egy menyasszonyt, mely jegyese elébe készül. Es itt is azon titokteljes dolog forog fön, melyből a szentek egyessége, melyből a mennyei Jeruzsalem fog fölállani. A házi család papi eselekedetet gyakorol, melyeknek jogától még az egyház fölszentelt papjai sem akarják őt megfosztani. A szűz letérdel, és néma kérést intéz a szülői áldásért. Csak ezzel akarja a megletett koru ifjuság a családi életet megalapítani. Illyenkor nincs egy szem is, mely nem könynyezne, legalább a jegyese bizonyosan.

Ugy hiszem, hogy midőn a szülői kéz és szív az áldásra fölemelkedik, akkor a mennyei angyalok is gyönyörrel néznek arra, és szájokra teszik ujjokat, e látványon örvendve, hogy a szív édes kívánatait fölfogják, és az Urnak bemutatassák. En hiszem, hogy a mennyei Atya is igent és úgy legyen mond, ha valamelyik angyal kérdőleg reá néz, ha valjon az áldás csészéjét egészen kiöntse-e az új párta, mint Krisztus, ki a házasságot megszentelte a szentek egyességének épülésére, és a Szentlélek, ki titokteljesen a szivekben munkálkodik.

A mint alázattal meghajolt a menyasszony, úgy alázattal is kél föl, és megésókolja azon ke-

zet, mely őt megáldotta, és azon száját, mely áldást mondott rá. Ime itt is egy házi kegyelem-szer, mely az egyház mintájára történik, ez is katolikus házi szokás! — Tetszik-e önöknek e látvány? En hiszem, miszerint sokkal szebb, mint valami színházi előadás, e látvány, ennek legalább megvan természetessége, valósága, szentsége, maradandósága. A mi Krisztustól jő, mit a Szentlélek megvilágosít, az mind szép; és mind-ezt soha más nem műveli, mint ugyanazon Szentlélek, ki a patriarchák kezét is vezette az áldásnál, és ki a régi irásban is följegyezte eme szavakat: „Az atya áldása a gyermekek házat építi.“ Mert csakugyan, ha az apai ház azon igazságot megismerte, miszerint a család az Istennek szent tulajdona! és ezt az áldásban kifejezte, úgy ez áldás nem maradhat hatás nélkül. — Így az ifju családba szépen átszáll az ősi család szelleme, s ekkor ez is a szentek kis egyességévé fejlődik ki, és így értem én, hogy: „... atya áldása építi a gyermekek házat.“ E kath. házi szokást csak azért hoztam elő, mert ez még, sok családnak dicséretére, most is divatozik, főleg falun, minthogy ott a keresztény szülők e jó szokást nem hagyják el; ők megáldják gyermekeiket, ha azok eltávoznak, megáldják fíjokat, ha iskolába megy, megáldják őt akkor is, ha fölszentelt kezeivel a legelső szent áldozatot bemutatja a mindenek Főúrának, ha mindjárt nekik is tőle kell megáldatniok. Ők ezáltal, úgy látszik, legszebben megmutatják, milly szüksége van a papságnak a hívek szakadatlan imádságára, hogy annak áldása annál gazdagabban áradjon vissza rájuk.

De talán azt mondaná valaki, hogy „minek ennyiféle cerimonia.“ De én azt kívánom, hogy mindez ne legyen pusztá cerimonia, hanem valóság és szellem legyen benne, mint magam is a valóságból vett példát hoztam föl. — Azért még csak azt akarom megmondani, hogy mikép tudják az általam fölhozott személyek, lelkesíteni és élesíteni az ő cerimoniájokat. Ez alatt hagyjuk násznépünket a templomba menni, oda ne kísérjük el őket, mert csak a házi szokásokat akarjuk megvizsgálni. A templomba való menetről csak azt akarom megemlíteni, hogy e szentség leghe-lyesebben szolgáltatik ki a szent misének áldása alatt, melyben mindenféle malaszt gyökeredik. Ez az egyház szokása, mi a kath. családban házi szokássá váljék, s ez mindenestre szebb s a tárgy szentségének is jobban megfelel, mint a városokba becsuszott ama szokás, mely szerint este tartatik az esküvő.

Az anyaszentegyház élő szellemében, mely a szertartásokban is látható, a család fölneveke-

dett; e s
gyermek
hitestar
megszar
oktattál
Jézus
ja. Nem
gel van
lása leg
még oll
zelme l
de tud
nyerjé
Még jól
mel ün
tét, ha
ajándék
fürt sz
gedve;
könyvb
letésér
kecsker
lág cso
ja; min
mint én
mészet
szerre
mindj
nyörü p
lett, ug
viragoz
völgyb
mint tá
dom ho
lemeser
a Rom
gyott,
vége h

Ez
a parac
az élet
boldog
kat les
kek ig
kell gy
tik me
zakbar

D
olvast
hogy
fölkell
sincs
ha mi

de; e szellem áldott és szentelt meg mindent, a gyermekeket úgy, mint az ifjúságot, az urakat, hitestársakat s szülőket. A gyermekeket, kiket ő megszentelt, Jézus gyermeksege szerint oktatták. Azon öreg könyv ugyanis az asztalon: Jézus és a szentek életének legendája. Nem is gondoljak önök, milly gyöngédséggel van e könyvben minden megírva. Csak valása legyen az embernek, legyen az ember aztán még olly nyers is, mégis mély és gyöngéd érzelme lesz annak. A szelid Jézus mindent szelidé tud tenni. Csak az emberek szívét, érzelmét nyerjétek meg, akkormár ők magok is a tieitek. Még jól emlékszem, milly vígan és szent örömmel ünnepeltük mi gyermekek a karácsonyi estét, habár nem is ragyogott előttünk a fényes ajándékokkal fölelőzött karácsonyfá; néhány fűrt szőlővel, alma- s dióval meg voltunk elégedve; de aztán olvastunk ama régi drága házikönyvből, Krisztus Jézusnak kegyelemteljes születéséről; a szalmára fektetett gyöngé gyermekecskéről; milly csodálatos módon született e világ csodája; mint imádta őtet először is szűz anyja; mint jöttek a mennyei seregek, és bölcsőjénél mint énekeltek; mint csodálkozott maga a természet e csoda fölött; mint változott az meg egyszerre, érezvén a megváltás áldásait, hogy t. i. mindjárt ez éjszaka, ambár még tél volt, gyönyörű paradicsommá változott, mindjárt tavasz lett, úgy hogy a Betlehem környékén levő fák virágoztak és gyümölcsöt hoztak, az Engadi völgyben levő szőlők ez egy éjszaka megérték; mint támadt ekkor egy olajfórrás, s én nem tudom hová folyt, s a madárkák olly szépen s kellemesen énekeltek, a nyájuk vígan ugrándoztak, a Romában levő bálványképek közül egy lero-gyott, a gonosz lélek pedig ordított, hogy már vége hatalmának, sat.

Ez még több volt a karácsonyfánál is, ezek a paradicsomból hozott almák voltak, s Krisztus az életfája, mellyet Isten az új paradicsomba, a boldogságos Szűzbe ültetett, s a mellyről mi azokat leszaggattuk. Ugy hiszem, hogy a gyermekek így tanulják meg az isteni gyermektől, mint kell gyermekeknek lenniök, s ekként szenteltetik meg a gyermekkor, s így nyert életet a házakban a gyöngéd érzelem s a belső szeretet.

De ha most egy ugynevezett felvilágosult olvasta volna ezeket, az bizonyosan megszidna, hogy mi a meséket pártoljuk; s e mellett bátran fölkelhetne ellenünk, mert minderről egy szó sincs a szentírásban. Azonban kedves barátom, ha mindjárt ez nem történt is meg, de nem tör-

ténhetett-e meg? Avagy nincs-e az a megváltás eszméjéhez s ennek következtében egészen az emberi szív érzelmeihez mérve? Nem a gyermeki kegyelet leggyöngédebb virágai-e ezek, Jézus jászola körül szórva? Ki tilthatná el azon szent öröme, hogy illy virágokat ne teremjen? midőn maga az Isten lett emberré, hogy bennünket, Adám bilincseiben sinlődöket a szeretet kötelékével fűzzön magához? Itt már aztán helyén van, hogy érzélgők legyünk, mint a gyermekek annélkül, hogy szégyenelnök magunkat; mert — fájdalom! — a világ már annyira ment a színlett érzelmek álnok mutogatásában, hogy már azt sem tudja jóformán, mi az érzelem, s mit tesz az: megilletődni? s hogy Claudius Mátyással szóljak: egy böcsületes fickónak ma majdnem szégyellenie kell magát, ha elérzékenyültnek lát-szik! Lassanként oda jutottunk, hogy a borzasztó gyorsasággal készül s a szenvedélyeket s indulatokat mesterségesen felkorbácsoló románok és szindarabok majd egészen megrontották volna a szívet, ha csak Az, ki parancsolt a szeleknek és a tengernek, Jézus az ördögöt, ki a szélvészt maga hasznára akarta fordítani s a zavarosban halászni, ha mondom Jézus ezen ördögöt ki nem üzte, s a megilletődött szíveket újra a megváltás szent titkainak imádságra s a világ Megváltójában életre föl nem ébresztette volna.

Hisz t. olvasók, tudjuk, honnét vannak a társadalom sebei. Ezek jobbára emésztett roszt ételktől származott kelevények. Tudjuk, hogy milly sokan majmolják a világban a színházi jeleneteket, és álarczba burkolva csalják a világot; tudjuk, milly hazugul szoktak ezek minden csekélység fölött könnyeket hullatni; szívök azonban soha meg nem indul, midőn az Ur angyala az örömekek örömét hirdeti: hogy Az, ki az eget és földet teremté, hozzánk való szeretetből egy kised s gyenge gyermekké lön.

Ott, Krisztus és a Szentek életében egy egészen más nemzetség sarjadt föl; ott nagy ünnepély van, ha a béke fejedelme, Krisztus száll feléjük, s Ez mindannyiszor száll le, valahányszor egy az ő szellemében irt könyv olvastatik; ott megindul a szív, ha a szent öröm fölgulyasztja azt, s a gyermekek, úgy miként az ifjak, férfiak és asszony, apa és anya példányképeket találtak ott fel. Nem a költészet, vagy mesék fáján termettek a katolikus életnek ezen gyümölcsei, hanem az élet fáján, mellyen Jesse gyökeréből sarjadtak új ágak, t. i. Jézusnak képmásai — a szentek. Innen lengett a Szentlélek, s éltető szelét az emberek magukba szívták, s ezért felvirágozott a gyermeki érzelem, a szelid

jámborság, szerénység, igaz alázatosság és komolyság. A szentek életében uralkodott kezdte óta a legjobb házi szokás.

Adja Isten, hogy valamint olly jól esik egyrésről a városiaknak az a falusi élet, s ök mulatás és egészségi szempontból oda szoktak rándulni: olly jól essék egyszersmind a faluban divatozó katolikus hitéleti szokásokat is magukévá tenni!

A katolikus házi szokásokat pedig, különösen az imádságot és áldásokat illetőleg, úgy kell biztositanunk, hogy házaikban Jézus és a szentek élete, mint egy élő prédikációs könyv legyen házi oltárunkon, általában pedig gondoskodjunk jó házi olvasmányokról, és a mit olvasunk, iparkodjunk is, azt életbe léptetni. Az sem lenne rossz, ha a szülők egy kis könyvtárt adnának által férjhez menő leányuk, vagy házasuló fioknak ráadásul, melly Jézus és a Szentek életéből, jó kézikönyvből, katekizmusból sat. állana.

A tisztelt olvasók latják, mikép lehetséges, hogy a felhozott katolikus hitéleti jellemvonások nem csak pusztá szertartások, hanem hogy valóban a keresztény család körébe és szokásai közé is a Szentlélek, mint vezetője s képzője minden szellemi életnek, hogy mondom a családi életbe is behat a Szentlélek, hogy azt átjárja és alakítsa. Tapasztalásból s magából a dolog természetéből tudják önök, hogy az asszonynak kivállóság a házi erkölcs ápolása, a hivatása. A világ is, úgy látszik, elismeré az asszonynak társadalmi állását, s a társaság jólétére való befolyását. S hogy annál sikeresben fejlődjék, könyvek irattak, jegyben levő szüzek - anyák s asszonyoknak számára. Mi ugyan nem ismerjük, kiket képezett ki ezeknek bölcsessége; de bizonyosak vagyunk, hogy sem szüzek, sem anyák, sem asszonyok, sem nők nem lesznek tökélyesek, ha csak ezen irodalmi utmutatáson kívül egyéb nem járul nevelésükhöz. Hol azonban a katolikus házi szokás uralkodik, hol Krisztus és a Szentek szelleme lengi át a családi életet, hol a ház Krisztus egyházának hű képmása: ott ugyanazon személyben ott a kedves, az anya, asszony és nő is. Bár a nő soha sem feledné az ő feladatát, miszerint a keresztény érzelmeket kell ápolnia. Maga az Ur tüzte ki számukra e föladata, e szavakkal: „Hasonló mennyek országa a kovászhoz, mellyet veszen az asszony, elegyít három mérő lisztbe, miglen az egész megkel.“ E három mérőnek méltán a férfit mondhatjuk, a gyermekeket és eselédseget.

Ne is mondja valaki, hogy mi csak a pusztá külsőségek mellett emeltünk szót; s ne mente-

gesse magát azzal a kifogással, hogy a külsőség nem szokta tenni a dolog velejét. Néha még a dolog veleje sem lesz meg külsőség nélkül. — A léleknek meg vansaját teste, s a katolikus szellemnek a katolikus házi szokás a teste; ehhez van az kötve, mint a malaszt a szentségek anyagához. S azért éljen a katolikus házi szokás!

—ó.

Farsangi versek.

I.

Czifrázza ám a czimbalmos, és a magyar járja,
Hogyne járná, hisz magyaros a cigány nótája.
Örse néni fazékában prüsszög a káposzta,
Porkölthusnak és kolbásznak ninesen széle hossza,
Csörege süll forró zsírban a konyha tűzhelyén,
Sűrög forog Zsuzsi hugom: „adsza anyám, beviszem én.“
S esőregét rak egyik tálba, sódart, kolbászt a másikba,
Szemesüte viszi aztán a vendéggel telt szobába.
S míg Jánoska a fészterben tüzre valót aprít,
Balázs gazda a kamrából hordja telt kancsót.
Asztal körül ül a vendég, mind a falu véne,
Mert az ifjak a lányokat adják kézről kézre.
Igy farsangol a falukon s vigad a magyar nép:
Csak ha olykor ki nem rugna, még a volna a szép!
Amde sokszor a kancsóba mélyen bele pillant,
S véres fejélt tántorg haza, ha csak el nem illant.
Othon aztán a szájból csak ugy dől az adta,
Meg sem pihen, még az asszonyt el nem púfogtatta,
Hej magyarom, lám az ilyen esufos di n o m d á n o m
Okozza, hogy később mondol: j a j b e s z á n o m, b á n o m!

II.

Itt a farsang komám uram, lesz-e lakodalom,
Járjuk-e a hármastáncot, ha szól a czimbalom?
Lesz uram lesz, ne busuljunk, pedig akár mennyi!
Hosszu farsang, van ideje, ki lányt akar venni.
Csak azután öcsém uram! ne a czifra szoknyást,
Sem a kacéért kell megkérni: mert illy nem hoz áldást.
Pénzre sem kell sokat nézni, vagy csupa szépségre,
Munkás karok és szép lélek a lány ékessége.
Ezek holtig való kincsek,
Szívükből szólok, elhigyjétek.
Mert lám idő a szépséget a pénzt ezernyi vész
Elsöpöri, mint a dudvát a kanyargó szélvész.
De a munkás gazdasszonynak mindig van mit adni,
Ha akar a férjem uram valamit harapni.
A szép lelkü asszony pedig nem fog az kirugni,
Egész házat egymagára mindig lehet bizni. —
De ám lányok, ti is aztán jól megfontoljátok,
A szép kendőt kézfogáskor hogy kinek adjátok.
Nem a hányi-veti fickó, sem a legjobb tánczos,
Sem pediglen kit sokat lát vügnak a esapláros,
Fogja egykor boldogítani élete hű párját.
Felhozhatnék akár ezer bizonyító példát . . .
No de erről, nemde lányok, kár annyit beszélni:
A lányszívnek regulákat alig lehet szabni.

Megtalálja zsák a foltját, akár mikint választ,
Csak aztán kit megválasztott, megbecsülje ám azt!

B . . . cz.

Szent Polykárp Vértanu.

— Kr. u. 166. évben. —

„Semmi sem hathatósabb a nép
oktatására, mint a vértanuk
örösségének hirdetése.

Sz. Leo.

A mondott szavaknak igazságát Scaliger, a nagyhirű protestans tudós, önmagán is érezte, midőn amaz ősi okirat fölött, melyben sz. Polykárp püspök vértanu halála köröztetik, így nyilatkozott: „Annyira hat érzelmimre ezen történeti körlevél, hogy ki nem tudom magamat elégiteni olvasásával; legalább én nem ismerek olylyat az egyházi történelemben, a mi mélyebben megindított volna.“ Nem is csoda! mert ezben őskori okirat, melyet most szerencsém van fordításban közölni, majd csak nem tizennyolcz százados, és oly hiteles, hogy annak igazi eredetét még a protestansok is elismerik, ámbar abban, mint a smyrnai égyház hiteles körlevelében, melyet szemtanuk irtak, és egész keresztény község boesátott közre, világosan megemlítetik: a szent ereklyék tiszteletben való tartása, és a szentek tisztelete az első keresztényeknél. Így szól pedig az említett körlevél sz. Polykárpról, az apostoli tanítványról, és smyrnai püspökről, szórol szóra:

„Hallván Polykárp, ezen csodálatra méltó férfiú, hogy élete után leskelődik a nép, meg nem rettent, hanem a városban akart maradni. Némelyek azonban rábeszélétek, hogy vonuljon félre. Kiment tehát egy kis mezei jöszágra, nem messze a várostól, a hol nem egyebet tett kevés övéivel, mint éjjel nappal imádkozott, minden emberekért, s a világon elszórt égyházért, miként szokása vala. Midőn egyszer így imádkoznék, megfogatása előtt három nappal látást látott. — fejpárnáját látta elégni. — Akkor megfordult, s mondá jövendőlvé azoknak, kik vele valának: „Nekem elevenen kell megégettetnem.“

„Közel valának már hozzá nyomozói, midőn más udvarba ment át. Eljövén, nem lették, de megfogván két szögát, azoknak egyike kiadta őt a kínzás alatt. Mivel háziak voltak feladói, nem maradhatott elrejtve. Heródes, az Irenarch — békebíró — nagyon ohajtotta, hogy az Amphitheatromba — küzdhely — állíttassék, kinek a Krisztus társává lenni vala rendeltetése, áruelőinek ellenben a Judás büntetését szenvedni.“

„Azon ifjuval, ki őt feladta, megindultak a poroszlók és a lovas hajduk, ebéd idején, pénteken, az ő szokásos fégyvereikkel, mintha egy rabló ellen rándulnának ki.“

„Estve későn meglepték, s a háznak egyik felső szobájában találták őt. Onnan más udvarba futhatott volna, de nem akart, s mondá: Legyen az Ur akaratja! Hallván pedig az embereket alant beszélni, lement hozzájuk, és szólott velök. Bámultak ezek elaggott korán, vidám erején, és mondák néhányan: Kell-e annyira sietni, hogy egy ősz embert megfogjunk?“

„Mindjárt megparancsolta, hogy ételt és italt tegyenek fel nekik, a mennyit csak kívánhatnának; magának pedig egy órai időt kért, hogy zavartalanul imádkozhassék. Midőn azt neki megengedték, állva imádkozott, Isten malasztjával annyira eltelve, hogy egymásután két

óráig szólván, a hallgatók elbámultak, és sokan megbánták, hogy egy ilyen jámbor öreg ellen kijöttek.“

„Az imádság végeztével, melyben mindazokról megemlékezett, kikkel valaha összejött, a kicsinyekről és a nagyokról, a híresekről és a hírnélküliekről, az egész földön lakó katolika egyházzól is, felültették őt egy számmarra, midőn az indulás órája megjött, és a városba vitték, Nagyszombaton.“

„Heródes, az Irenarch, Niketes atyjával, szembejött vele egy szekeren; felvették őt magukhoz, s míg vele ülének, igyekeztek őt rábeszélni: Hát mi rosz van abban, a császárt urának nevezni, tömjénezni, és magadat megmenteni? Eleintén semmit sem felelt nekik; de midőn a mellett maradnának, mondá: Nem cselekszem, a mit javasoltok. Nem sikerülvén pedig rávenni őtet, durva szavakkal támadták meg, és rögtön kidobták a szekérből, úgy, hogy lábszárát is megsértette. És ő a nélkül, hogy megfordulna, mintha semmit sem szenvedett volna, vidáman ment, az Amphitheatromba vezetettvén.“

„Az amphitheatromba midőn már oly nagy lön a láрма, hogy senkit sem lehetett megérteni, e szózat hangzott le mennyből Polykárphoz, mialatt belépne: Polykárp! állhatatos légy, és bátorodj! — A szólót senki sem látta, de e hangot hallák közölünk azok, a kik jelen voltak.“

„Midőn bevezettetett, s látták, hogy Polykárp megfogott, hangos zaj támadt. Bemutatattott a Proconsulnak — altanácsfő, — ki kérdezé tőle: Polykárp legyen-e? Mire igennel felelvén, javasolta neki, hogy tagadjon, a mennyiben intette: kedvezen öreg korának, és több ilyeseket mondott, miként szokásuk tenni, így: Esküdj a császár Fortunájára *) Gondold meg! Mondjad: El az Istennélküliekkel!“

„Komoly arcezzal nézett körül Polykárp, az igazságtalan pogányok egész gyülekezetén; kiterjeszté kezeit feléjük, sohajtott, aztán föltekintett az egre, és mondá: „El az Istennélküliekkel!“

„Akkor a Proconsul neki esett, s mondá: Esküdj, úgy szabadon boesátalak; szitkozod a Krisztust! Felelé Polykárp: Nyolczvanhatéve ére, hogy szolgálok neki, és ő engem soha sem bántott meg! Hogy szidalmazhassam az én királyomat, a ki engem megváltott?“

„A Proconsul újra sürgette: Esküdj a császár Fortunájára! Ő pedig felelé: Ha föltett szándékom, hogy én a császár Fortunájára esküdjem, és azt szinleled, mintha nem tudnád, ki vagyok, úgy halljad nyilván: Én keresztény vagyok! Ha meg akarod tanulni a keresztények tudományát, adj ahöz nekem egy napot, és hallgass meg. Mondá a Proconsul: A népet beszéld rá! Polycarp viszonzá: Veled kész vagyok beszélni, mert mi megtanultuk, hogy a felsőségeknek és hatalmaknak, melyek az Istentől rendeltettek, megadjuk azon illő tiszteletet, mely lelküimeretünket meg nem sérti. Itt azonban ezeket nem tartom érdemeseknek, hogy előttök védelmezem magamat.“

„De nekem vadállatim vannak, mondá a Proconsul; azoknak vettetek, ha rá nem gondolod magadat. Hadd jöjjenek! felelé ő, a mi érzelmünk nem megy a jóról roszra; de szépnek tartjuk a roszról arra, a mi igaz, megtérni. Ismét mondá a Proconsul: Tűzzel emésztetlek meg, ha rá nem gondolod magad, és a vadállatokat megveted! — Te tűzzel rémítesz, mondá Polykárp, mely kis ideig

*) Fortunát istenasszonyként tisztelték, és így egy állistenre akarta esketni.

éget, s csak hamar kialszik, tudatlanságban lévén a jövő ítélet és az örök büntetés ama tüzéről, mely a gonoszoknak feltartva marad. De mit késedelmeskedel? Hadd jöjjen, a mi neked tetszik!

„Mig ezt, és egyebeket mondaná, bizodalommal és örömmel telt el, s az Isten malasztja ömlött el ábrázatján. Oly kevéssé hagyta magát azzal, a mi neki mondott, leveretni, vagy megzavartatni, hogy inkább a Proconsul vesztette el lélekéberségét. Kiküldé Herold-ját — kiáltnok — az amphitheatrom közepére, és háromszor kiáltatta ki vele: Polykárpp megvallá, hogy keresztény.“

„Ezt a herold kihirdetvén, a pogány nép és a zsidók, kik Smyrnában laknak, féktelen haraggal és nagy kiabálással ordítózák: Ez a tanító Ázsiában, a keresztények atyja, ki Isteneinket megdönti, és sokakat tanít, hogy se ne áldozzanak az Isteneknek, se ne boruljanak le előttök!“

„Igy szólottak ok, és kiáltozván, kérék Fülepet, az Asiarchot *) bocsáttasson ki egy oroszlyant Polykárpra. Fülep azt felelé: Neki nem szabad, mert már illy vadászokat adott. Akkor mindnyájan egyszerre riadozák: Polykárpp meg kell égettetnie. Mert a látásnak, az égő fejránkos felől, be kelle teljesednie, mellyet imádságában látott, s a mire azt mondotta a hívőknek, kik körülte valának: Nekem elevenen kell megégettetnem.“

„Most gyorsabban, mintsem e szavak elbeszélhetnék, minden megtörtént. Az egész nép, a műhelyekből és a fürdőkől hasábfákat hordott elő, a zsidók pedig, miként illy alkalmaknál szoktak, különösen buzgók valának a szorgalmatos szolgálattételben.“

„A máglya — fahalmaz — elkészülvén, levetkezett Polykárpp, letette az övét, igyekezett saruját feloldani, mit azelőtt nem szokott tenni, mert mindegyike a jelenlevő híveknek mindig azon vetekedett, ki illetheti előbb az ő testét. Minthogy szent élete végett, előbb mintsem megöszülne haja, minden igazaktól nagy tiszteletben tartott ő.“

„Földadták most reá, a megégetésnél szokásban levő szereket. Midőn pedig le akarnák szegezni, mondá: Hagyjatok így! — A ki nekem megadja a tüzet elszenvedni, meg fogja azt is adni, hogy a máglyán mozdulatlan maradjak szegeitek nélkül is.“

„Nem szegezték le őt szegekkel, hanem megkötözték kezeit, miket kötözés végett maga tartott hátra; hasonlólag egy kijelelt koshoz a nagy nyájból, melly mint egy elkészített, Istennek kedves égőáldozat mutatatik be. Akkor mondá, felnézvén az égre: „Urísten, Mindenható, a te kedves és áldott Fiadnak Atyja, a Jézus Krisztusnak, ki által ismerettedre jutottunk, Istene az anyaloknak, az erőknek, az egész teremtsének, és az igazak egész nemzetségének, kik színed előtt élnek, dicsőítlek, téged, hogy érdemesítettél engem, e napon, és ezen órában, vértanuidnak társaságában, részt venni a te Krisztusod poharában, az örök életre, a lélek és test feltámasztására, változhatatlan megújulásban, a Szentlélek által, kik közé ma felvétetni ohajtok, egy kövér és kedves áldozatul, a mint előre elkészítetted, azelőtt kinyilatkoztatad, és beteljesítetted. Te soha nem esaló, igazságos Isten! Azért én mindenekért dicsérek téged, magasztalok, és dicsőítlek, az örökkévaló mennyei Jézus Krisz-

*) Asiarch, olyan pap volt Ázsiában, kit a város polgárai egy évre választottak a legelső családkból, hogy felügyeljen azon áldozatokra, miket magok költségére tettek Isteneiknek. Ezen felügyelés a nyilvános játékokra és viadalokra is kiterjedt.

tussal együtt, a Te kedves Fiaddal, kivel neked és a Szentléleknek legyen tisztelet, most és mindörökké. Amen!“

„Miután az Amen-t felsohajtottá, és elvégezte az imádságot, meggyújtották a poroszlok a tüzet. S midőn fellobogott a nagy lang, nagy esodát láttunk, kiknek az megadatott, és azért tartatott fel, hogy másoknak hirdes-sük. A tűz holtzatba hajolt, mint a szélől földagadt hajóvitortla, és körülfogta a vértanu testét, ki közepén állván, nem az égő hushoz, hanem azon kenyérhez hasonlított, melly süttetik, vagy az arany és ezüsthöz, midőn a kemenczében tüzesedik. Jó illatot is éreztünk, hasonlót a tömjéngőzhöz, vagy más drága fűszerhez.“

„Végre, midőn látták az istentelenek, hogy föl nem emésztheti testét a tűz, oda bocsátották a confectort, hogy verje át testén a gyilkot. *) Ez azt megeselekedvén, oly bőven folyt a vér, hogy kioltaná a tüzet, és az egész gyülekezet bámulna azon különbségen, melly a hitetlenek és a választottak közt létezik. Illyen volt Polykárpp, a csodálatra méltó férfiú, ki napjainkban egy apostoli, profétai, és a smyrnai katolikus közönség püspöke volt. Minden szó, mellyet száján kibocsátott, beteljesedett, vagy be fog teljesedni.“

„De látván az igazak nemzetségének irigy és gonosz ellensége, dicső vértanui halálát ezen férfiúnak, kiknek életviselete eleitől fogva fedhetetlen volt, s a ki most már a halhatatlanság koronájával ékesítve, tagadhatatlan pályabért nyert, — törekedett megakadályozni, nehogy valamelly maradványát bírassuk, miután sokan ohajtották, és társaságában kívántak lenni az ő holttestének, — hullájának. Niketesnek azért, a Herodes atyjának és Alke testvérének szívébe adta, a Proconsultól kikérni, ne szolgáltaatná ki a holttestet a keresztényeknek, nehogy, mint mondá, elhagyják a felfeszítet-tet, és ezt kezdjék tisztelni. — Igy szólának ok, fölinge-reltetve és buzdítatva a zsidóktól, kik utánuk leselkedtek, midőn meg akarák őt a tűzből menteni. Nem tudták ok, hogy mi a Krisztust soha többé el nem fogjuk hagyhatni, ki mindeneknek üdvéért az egész világon, a kik üdvözölni fognak, kiszenvedett, a fedhetetlen a bűnösök-ért, és mi senki mást nem tiszteletünk. Ez előtti, ki az Isten fia, imádvá borulunk le; a vértanukat pedig, az Urnak ezen tanítványait és követőit, méltán szeretjük, az ő királyok és tanítómesterek iránti felülmulhatatlan szeretetök végett; s vajha sorsosaik és tanítványtársaik lehetnénk.“

„Megtudván a római főtiszt a zsidóknak e forrongó igyekezeteket, a tűz közepére tette a holttestet és elégettette. Mi pedig azután összeszedtük a csonttetemet, melly becsesebb a drágakőnél és az arannyal, s bátorságba helyeztük illendő helyen, hol az Ur is megadandja nekünk lehetőleg összegyűlhetni, örömmel és gyönyörrel ünnepelhetni az ő vértanuinak évnapját, azoknak emlékezetére, a kik itt viaskodtak, valamint azoknak gyakorlására és fölbuzdítására, kik még küzdeni fognak.“

„Ennyi a boldogult Polykárpról, ki ama tizenket-tével Philadelphiből vértanui halált szenvedett Smyrnában, de ki a többiek felett kiválólag említettik, úgy, hogy még a pogányok is mindenütt róla beszélnek. Nem csak kitünő tanító volt ő, hanem a vértanuk közt is je-

*) A confector adta a végső halálos dőfést a halálra sebzett gladiátoroknak, vagyis küzdőknek és a vadállatoknak, hogy tovább ne kínlódjának; testeiket pedig a holtak vermébe vonszolta, melly Spoliariumnak nevezetett.

leskedet-
lók kivá-
szerint
igazság-
rúját, d-
kal, dics-
ki korm-
gén, a k-
„E-
jük nek-
főkörül-
kő-level-
távolabb-
szolgái-
kat mala-
szágába-
legyen d-
Amen!“

„Ez-
hatjuk:
hogy ör-
tett Kris-
mert mi-
Ah Urak-
lak. —
lálával!“

D. a.

Jó-
utószor-
alig gon-
iskola-
már kit-
ségnek
nek oss-
nagyob-
ban tan-
gyerme-
lyan, m-
levéloly-
korolni-
magok-
röpül a-
lány mo-
gán seg-
hazulró-
gére sz-
hogy n-
hagyju-
serü pa-
először-
visszak-
menne-
adott l-
áldott

jeskedett, úgy, hogy a vértanuságban mindnyájan hasonló kívánnak lenni hozzá, mert az evangéliom szabályai szerint szenvedett. Alhatatos kitartásával felülmulta az igazságtalan helytartót, elvette a halhatatlanság koszorúját, dicsőségben él az apostolokkal, és minden igazakkal, dicsőíti az Isteni Atyát, és magasztalja Urunkat, a ki kormányoz minket, s pásztora az egész föld kerekéségén, a katholika Anyaszentegyháznak.

„Kivánjátok tőlünk, hogy terjedelmesen elbeszéljük néktek az esemény egész folyamát. Mi most titeket a főkörieményekről Márk atyánk fia által tudósítunk. Ezen körlevelet megkapván, közöljétek azon atyafiakkal, kik távolabb laknak tőlünk, hogy ők is dicsőítsék az Urat, ki szolgálai közt itt választást tesz, és hatalmas mindnyájunkat malasztjával és kegyelmével bevinni örökkévaló országába, az ő egyszülött fia, a Jézus Krisztus által, kinek legyen dicséret, tisztelet, hatalom, méltóság, mindörökké! Amen!”

Ezek az ősi körlevélnek szavai, melyekre elmondhatjuk: ki ne kívánna egy óráig égni sz. Polykárppal, hogy örökké ne szenvedje a gehenna tüzet? A megfeszített Krisztusnak örökös nem félhetnek a halál kínaitól, mert mindenik elmondhatja, mint egykor sz. Bonaventura: Ah Uram! nem lehetek seb nélkül, midőn sebesítve látlak. — Haljon meg tehát a mi lelkünk az igazak halálával!

Borza Elek. (Fernezelyen.)

Az elszegényedett falu.

D. a J. K.

Szendehely, febr. 10.

Kedves Galambosom!

Jó úton vagytok; erről bizonyossá tesznek engem utószor hozzám küldött soraid. A fiatalok javára nézve, alig gondolhattatok volna jobbat, mint épen a téli esti iskola alakítását. Az ilyen iskolát, melyben a már kitanultak tovább is tanítást nyernének, én első szükségnek tartom a faluban, habár csak a télen át is jönnének össze. Ha ilyen iskola nincs, akkor az ifjak és leányok nagyobb része csakhamar elfelejti, a mit a rendes iskolában tanult. Tíz, tizenhárom esztendőskorában kifogják a gyermeket az iskolából. Ezentuli állásuk épen nem olyan, melyben alkalmuk volna magokat a levélírásban, levélolvasásban, vagy számolásban s más egyebben gyakorolni. Ekkép a mit valaha nagy fáradsággal szereztek magoknak, elvesztegetik; az a gyermekkori tanulás kiterőpül a fejből, s ha aztán egyik, másik katonává lesz, a lány meg szolgálatba megy, sem ez, sem az nem tud magán segíteni, ha valami levelet kellene haza írni, vagy a hazulról írottat kellene elolvasni, mindig más segítségére szorulnak. Pedig valamikor olly szépen tudtak írni, hogy no. Ja de úgy van az, ha a szántóvasat heverni hagyjuk, bizony megeshi a rozsda. S ilyenkor aztán keserű panaszra fakad az ifju, sajnálja azt az időt is, mikor először a padba ültették őtet. Főlnyilnak most szemei, s visszakívánczik a mester ur keze alá! Milly örömmel menne most iskolába s milly kedvvel tanulna meg a föl-adott leczkét! „Gyermeksegem aranykora! jőj vissza te áldott gyermekkor! jőjjetek vissza ti boldog órák, midőn

gyermekpajtásaimmal az iskolába mentem, s ott tanultam, a mit most már elfelejtettem! Ah, ha még egyszer visszajönnétek, de máskép használnálak föl benneteket! Milly máskép tudnám becsülni azt a drága időt!” Így kiált föl a kitanult legény és leány, szíve bánatjában sajnálkozva a mult fölött. De már késő, a szántás vetés ideje elröpült, belépeit az aratás ideje!

De a mi még szomorúbb, a katekizmust is elfelejtik a fiatalok épen akkor, midőn legjobb hasznát vehetnek neki. Ezen bajokat csak illy esti iskolák képesek elhárítani. Ha meggondoljuk, milly hanyagul látogatják a kitanultak a vasárnapi keresztény tanításokat, úgy még jobban meggyőződünk ez állításunk igazságáról. Szokásban van néhány községben, vasárnap délután az isteni szolgálat után tartani az illy tanításokat. Ezen tanításokon leginkább azoknak kellene megjelenni, kik hétköznap nem jöhetnek az esti iskolába. A vasárnapi iskolák abból is ajánlatosak, hogy sokat visszatartanak egy vagy más rosztól, például a tolvajságtól és mástól is. — Isten áldjon meg kedves Galambosom.

Maradok jóakaród

Mentő Angyal, plebános.

D. a J. K.

Szendehely, febr. 12.

Kedves Galambosom!

Ezen levelemmel egy köteget is küldök neked. Ötven font gyapju-fonal van benne, meg huszonöt gügyela kender. Lássátok, milly szánakozó a szeretet! Alig hogy elmondtam híveimnek szomorú sorsotokat, azonnal siettek, rajtatok anyyra mennyire segíteni. Oszd ki azt a falusi szegények közt. Estenkint majd jó lesz a fonalból valami botost, harisnyát kötni belőle, a kenderből meg más valamit. A ki még nem tudna kötni, vagy mint ti mondjátok, strikkölni, az tanuljon meg. Így a gyapjuból igen jó, meleg lábravalókat lehet készíteni, s nem kell azért is pénzt adni. Azalatt pedig, míg nehánya kezével dolgoz, egyik hadd olvasson valami hasznos könyvet. Ekép az esti időt kétszeres haszonnal fogjátok eltölteni.

Maradok jóakaród

Mentő Angyal, plebános.

D. a J. K.

Szépmező, febr. 18.

Különösen tisztelt Pártfogóknak!

Alig képzelhetné, milly örömet okozott itt a küldött gyapju-fonal, de főkép a kender. Mennyire örvendeznek a szegények, hogy már most megóhatják magokat a zordon hideg elől, harisnyákat készítvén magoknak a gyapju-fonalból. Ön valóban különös jót tett ezen küldeménye által szegény falunkkal. Sok szülő ugyanis azért nem küldötte hetekig is iskolába gyermekét, mert nem volt mit a lábára huzni. Most már tisztelendő plebános urnak szíves adománya által segítve lesz a bajon. A kik értének, már is elkezdtek a harisnyákat kötni, a ki pedig még eddig nem tudott, most kétszeresen iparkodik megtanulni. A kendernek is egyre másra jó hasznát fogják venni. — Igaz, hogy a tehetősebbek eleget segítik ezeket a szegényeket, de mikor ez csak egy esep viz a tengerben s az mindemellett sem lehet meg, hogy a falu egészen jó karba állítsák. Ha már eddig is olly jó lélekkel fogadták t. atyaságod tanácsait, bizton mondhatom, hogy ezentul

százszorta jobb lélekkel fogják ezeket fogadni. Most már elhallgathatnak azon ellenséges emberek, kik a mint más-hol, úgy itt is elegenden vannak, s kik mindig csak azt mondták, hogy: „könnyű beszélni, de tenni!“ Ezentul már nem olyan fog nekik beszélni, ki semmit sem tett falujuk javára, hanem a ki valóban nemesszivűleg viselte magát irányában.

Utolsó levelében említé t. atyaságod, hogy a vasár-napi keresztény tanítások sok rosztól megmentik az ifjakat, például a tolvajságtól sat. Erre eszembe jött, hogy biz az jóformán el van terjedve falunkban, s az egyik oka romlásának. De van itt egy másik rosz is, melly szinte mint a tűz, úgy emésztí falunkat. Ez az ital-kör. Falunkban akárhany koresmát láthatni. Az egyikben bort, a másikban pálinkát mérnek; s ebben is, abban is hol egyik, hol másik hajtogatja a poharat. Nehányan napról napra részeg fővel tántorognak haza, mások meg vasárnaponként ekép ülnek meg az Isten napját. En azt gondolom, hogy nem sokára minden jobban menne köztünk, ha az emberek e mértékletlen ivást elhagynák. Ugyan kérem t. atyaságodat, kísértse meg, jól szívükhöz szólaní ezeknek az embereknek. Most, midőn oly nagy becsületben van mindnyájoknál, bizonyosan jó haszonnal fog lenni intése.

Maradok teljes tisztelettel

háladatos fia
Galambos Péter.

Katholikus hitélet.

V.

Kis-Kún-Majsa. A mult 1853-dik évben egy jámbor özvegy asszony, Gyöngyösi Rozália, földi javainak egy részét Isten házának ékesítésére ohajtván feláldozni, a már régi, egészen elavult, s mondhatni, disztellenné vált réz-oltárlámpa helyett, egy újat tiszta ezüstből készítve, 187 pfrton vétetett Pesten, melly is a mult adventi napokban lehozattatván, már karácson ünnepén illő helyén, a nagy oltár előtt diszeskedett lelki öröme és épülésére a híveknek. Egy másik, nem kevésbé ajtatos, az ő adakozásairól itt helyben különösen ismeretes, az Ur házának már ezelőtt bőkezű jötevője, özvegy Móri Ilona, ki Istentől nyert földi javainak tetemes részét már megtett végrendelete szerint ajtatos czélokra, a templomra, kórházra, és szegény iskolás-gyermekek fölségelésére hagyta, szinte a mult Adventben egy valóban pompás misemondó-ruhát hozatott 75 pforintért; melly is a kerületi alesperest ur által Félégyházán megszenteltetvén, Sz. István első martyr ünnepén már használatba is vétetett. A Mindenható áldja és jutalmazza sz. házának kegyes jötevőit; és adja, hogy az illy épületes példák fölélesztvén a hitéletet több tehetősebbeknek is keblökben, Szentegyházunk iránti adakozásra buzduljanak.

Egy h a z a f i.

Különfélek.

Társulati új tagok. Az erdélyi püspöki megyéből: Nagym. Lázár László gróf, nyug. erdélyi Cancellár excellentiája. A váci megyéből: T. cz. Schmidt, született Alvinczy Anna asszony. A székes-féjervári megyéből: T. cz. Novák János es. k. ker. főbíró. T. cz. Brunkala Emanuel tési uradalmi tisztartó. Nt. Juhász Ferencz sár-sz. miklósi káplán ur. Ifju Graezer Pál sár-sz. miklósi lakos. Nt. Grmanecz Vendel ur, tési plebanos. A pécsi kerületből: T. cz. Csáky János ur, bodonyi tanító. T. cz. Bekk Gergel ur, urad. alvadász. A n. várad kerületből: T. cz. Dobay Tamás ur, püsp. kulesár. T. Szabó László ur, növendékpap. Nt. Zsugán Ján. tasnádi káplán ur. Az egri megyéből: Nt. Deme József kardszagi segédlelkész. Veszprémi megyéből: Nt. Vidák István, gyulakeszi plebanos.

Az „Oesterreichischer Volksfreund“-ban olvassuk: Nagyszombat, dec. 57-én 1853. A nagyszombati érseki convictusban az idén is szokott ünnepélyességgel állítottatott fel a karácsonfa, az ottani számos növendékek számára. A karácsonfa épületes megmagyarazása s a karácsonyi ajándokok elosztása után, mélt. Viber József, címz. püspök s érseki helynök ur imígy szólott a számosan jelenlevő t. papokhoz: „Mennyei Üdvözítőnk mondá: arról fogják az emberek megismerni, hogy tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek. Midőn ezen szent örvedetes estén az ifjúságot karácsonyi ajándokkal megörvendeztetjük: nem szabad megfélekednünk testvéreinkről, kik Badenben a sz. egyház jogaiért apostoli szellemben szenvednek. Fölhivom tehát Krisztusban jelenlevő testvéreimet, némi gyűjtelékre a sanyargatott katolikus papságot. A gyűjtést maga a püspök ur nyitotta meg 4 arannyal, s ez este a testvéri szeretet 14 aranyat s 4 p. forintot gyűjtött össze. Az „Oesterreichischer Volksfreund“ Bécsben szinte elfogad kegyes adományokat a sanyargatott badeni clerus számára, mint ezt az eddig közzétett gyűjtelékai mutatják.

Dorosma, jan. 10. 1854. Azok folytán, mik a „Kath. Néplap“-ban (folyóévi 1. sz.) a helybeli leánytanító-állomásra, és az erre hirdetett pályázásra nézve foglaltatnak, utólagosan jelentetik, hogy az ezen tanársággal öszveköttöt jövedelem időközben feljavítatott akép, hogy a készpénz fizetés tesz 300 pengő frtot, ehez járul a szabad lakás és fűtés, valamint a házi kert használata. — Mindezeknek közzététele után pedig a szükség úgy hozván magával, a választás jövő februárhó 20-ig ezennel elhalasztatik

Kegyes adományok: A sz. gyermekszeg társulatának: Az ovári s galabocsi tagok (Nógrád-ban) 4 pfr. A gyulakeszi sz. olvasó társulat tagjai 1 pfr. *)

*) V I. urnak. Az előfizetés a Kath. Néplapra a gyulakeszi község részéről nem érkezett meg. Altalában kérjük t. olvasóinkat, hogy az előfizetéseket mindig postai veveny (recepisse) mellett tenni sziveskedjenek, nehogy károsuljanak. Szerkesztő.

Kiadja „a jó és olesó könyvkiadó társulat,“ szerkesztő BLÜMELHUBER FERENCZ.

Pesten 1854. Nyomatja LUKÁCS LÁSZLÓ és TÁRSA, országot, 6. sz.